

HET VEREISTE GELOOF (4)

hjms

Geliefde broeders en zusters, in Deel 1 hebben we ons verdiept in de definitie van het voor het kind van God zo noodzakelijke geloof. In Deel 2 hebben we het geloof van Abel en van Henoch bestudeerd. In Deel 3 gingen we in op Noach's geloof. In dit laatste Deel 4 zullen we kort het bijzondere geloofsleven van Abraham bezien. Zijn leven is voor ons een geweldig voorbeeld hoe wij moeten leven in heiligmaking door het geloof.

Abraham

Broeders en zusters, Abraham's naam (אַבְרָהָם) betekent "vader van een menigte"¹. Zo is het in werkelijkheid ook, want wordt er niet van hem gezegd dat hij de vader van alle gelovigen is? Abraham is naar het vlees allereerst de voorvader van het volk van Israël (Joh. 8:39a). Op grond van Abraham's geloof sloot God een verbond met hem en werd hij de voorvader en stichter van het volk van Israël (Gen. 15:5-6, maar lees u met name 17:1-8). Maar naar de geest is Abraham ook de vader van állen, die Jezus hebben aangenomen (Joh. 8:39b; Rom. 9:6-8). Abraham is dus een model voor onze geloofswandel.

Dóór zijn geloof werd hij een vriend van God. Jak. 2:23 – *"En de Schrift is vervuld geworden, die daar zegt: En Abraham geloofde God, en het is hem tot rechtvaardigheid gerekend, en hij is een vriend van God genaamd geweest."*

Laten we nu eens lezen wat Paulus over Abraham (en zijn vrouw Sara) schreef. Hebr. 11:8-12,17-19 – *"Door het geloof is Abraham, geroepen zijnde, gehoorzaam geweest, om uit te gaan naar de plaats, die hij tot een erfdeel ontvangen zou; en hij is uitgegaan, niet wetende, waar hij komen zou. Door het geloof is hij een inwoner geweest in het land der belofte, als in een vreemd land, en heeft in tabernakelen gewoond met Izak en Jakob, die medeërfgenen waren derzelfde belofte. Want hij verwachtte de stad, die fundamenten heeft, welker Kunstenaar en Bouwmeester God is. Door het geloof heeft ook Sara zelve kracht ontvangen, om zaad te geven, en boven den tijd haars ouderdoms heeft zij gebaard; overmits zij Hem getrouw heeft geacht, Die het beloofd had. Daarom zijn ook van een, en dat een verstorvene, zovelen in menigte geboren, als de sterren des hemels, en als het zand, dat aan den oever der zee is, hetwelk ontalrijk is. Door het geloof heeft Abraham, als hij verzocht werd, Izak geofferd, en hij, die de beloften ontvangen had, heeft zijn eniggeborene geofferd, (Tot denwelken gezegd was: In Izak zal u het zaad genoemd worden) overleggende, dat God machtig was, hem ook uit de doden te verwekken; Waaruit hij hem ook bij gelijkenis wedergekregen heeft."*

Broeders en zusters, vindt u het met mij niet verbazingwekkend, dat ongeveer 1800 jaren vóórdat Jezus Christus werd geboren, Abraham in de geest reeds de gouden stad, het Nieuwe Jeruzalem, de Bruid van Christus heeft gezien en dat hij zijn hele leven inrichtte in de verwachting van de komst van die stad? Dát bijzondere geloof en die geweldige verwachting gaf hem door de Heilige Geest de kracht om zijn geloofswandel te volbrengen. Laten we dan nu ook eens Hebr. 12:22 lezen, waar Paulus het volgende spreekt tot de gelovigen uit de gemeente van de Hebreëen en dus ook tot ons als lezers van deze brief: *"Maar gij (d.w.z. óók wij) zijt gekomen (d.w.z. mogen, kunnen en moeten komen) tot den berg Sion, en de stad des levenden Gods, tot het hemelse Jeruzalem, en de vele duizenden der engelen;"*

Paulus concludeert, dat zij (én wij) zijn gekomen tot het Nieuwe Jeruzalem (de Bruid) en dus net als Abraham in dezelfde verwachting leven.

Geliefde broeders en zusters, kunnen wij dat van onszelf beweren? Dat wij net als Abraham voortdurend leven in de verwachting van het Nieuwe Jeruzalem en onszelf volkomen daarop focussen?

Uiteraard was Abraham's geweldige geloof in en rotsvaste vertrouwen op de onzichtbare God en Zijn onzichtbare, geestelijke beloften hem niet zomaar aan komen waaien. Abraham had daarvoor een lange weg afgelegd.

Paulus schreef in Hebr. 11:8, dat hij in Gods opdracht *“is uitgegaan, niet wetende, waar hij komen zou.”* God beval hem zijn huis en zijn land te verlaten en op weg te gaan naar een onbekend land dat God hem zou wijzen. NB, broeders en zusters, ziet u in de geest opnieuw de overeenkomst met Abel, Henoach en Noach?

Gen. 12:1-3 – *“De HEERE nu had tot Abram gezegd: Ga gij uit uw land, en uit uw maag-schap, en uit uws vaders huis, naar het land, dat Ik u wijzen zal. En Ik zal u tot een groot volk maken, en u zegenen, en uw naam groot maken; en wees een zegen! En Ik zal zegenen, die u zegenen, en vervloeken, die u vloekt; en in u zullen alle geslachten des aardrijks gezegend worden.”*

Abraham woonde in een bijzonder afgodisch land Ur der Chaldeeën (gelegen in het huidige Irak) met zijn honderden afgoden. Volgens Joodse overleveringen echter geloofde Abraham niet in die vele afgoden. Neen, hij geloofde in God, die ene onzichtbare Schepper van hemel en aarde. God ziet ook de begeerte in het hart van ieder mens, dat verlangt naar gemeenschap met Hem, zelfs al zijn ze nog geen kinderen Gods. God zag Abraham's hart, bezocht hem en zei: *“Verlaat dit (afgodische) wereldse land en ga naar het land dat Ik je aanwijs”*. En het bijzondere was dat Abraham zonder argumenteren zijn land verliet en gehoorzaam de lange reis naar het onbekende land (Kanaän, cq. Israël) ondernam. Gen. 12:4a – *“En Abram toog heen, gelijk de HEERE tot hem gesproken had;.....”*

Broeders en zusters, we kunnen hier enkele belangrijke lessen uit leren.

De eerste les! Zodra wij onze zonden hebben beleden, ons hebben bekeerd en Jezus hebben aangenomen, zodra wij in ons hart de verzekering hebben ontvangen dat wij nu volkomen gerechtvaardigd voor God staan (denkt u aan Abel), begint ons geloofsleven achter Jezus aan. En Gods allereerste opdracht aan ons is altijd, dat wij ons zondige en vleeselijke leven in de wereld moeten verlaten. Hij wil dat wij ons afscheiden van de wereld, die Hem haat en verwerpt. God wil dat wij voortaan zullen leven in Zijn omgeving, in het gebied dat Hij ons wijst. Het gebied van heiligmaking, waar Hij regeert. Dat is niet altijd gemakkelijk, want het vergt opofferingen van ons om Gods wil te doen.

Voorts ontdekken we hier een tweede belangrijke les! Met betrekking tot het geloof! Als wij Jezus willen dienen op grond van het Verlossingsoffer dat Hij op het kruis van Golgotha bracht, dan zullen wij Hem (net als Abraham) koste wat het kost moeten volgen. Ook naar onbekende plaatsen en bestemmingen. Dan zullen we erop moeten vertrouwen, dat God weet wat Hij doet, en dan moeten we vertrouwen dat alles wat God in ons leven doet, goed voor ons is. Zélf als we de omstandigheden en de gebeurtenissen in ons leven totaliter niet begrijpen of kunnen overzien.

Abraham kende zijn bestemming niet, maar hij geloofde God en ging gehoorzaam op weg in het volste vertrouwen in Gods wonderbare leiding. In het volste vertrouwen dat God al Zijn wondervolle, nog in de toekomst liggende, beloften zou vervullen en zou waar maken. Hij wist gewoonweg honderd procent zeker, dat God alles zou doen wat Hij had beloofd. Dát geloof was zijn drijfveer waardoor hij alle tegenslagen en elke strijd kon overwinnen.

Door te blikken op Zijn Vader's belofte, volbracht ook Jezus Zijn taak op aarde.

Hebr. 12:2 – *“Ziende op den oversten Leidsman en Voleinder des geloofs, Jezus, Dewelke, voor de vreugde, die Hem voorgesteld was, het kruis heeft verdragen, en schande veracht, en is gezeten aan de rechter hand des troons van God.”*

Het blijkt dus, dat wij dóór ons volhardend geloof in Gods onfeilbare beloften tot gehoorzaamheid komen en op God gaan vertrouwen, niet wetende waar Hij ons naar toebrengt. Het onwonderbaarlijk vasthouden aan Gods belofte zal ons overwinnaars in die strijd maken.

Gehoorzaamheid aan God is zó ontzettend belangrijk, broeders en zusters, dat de profeet Samuël de volgende woorden uitte in 1 Sam. 15:22b – “.....? *Zie, gehoorzamen is beter dan slachtoffer, opmerken dan het vette der rammen.*”

In het woordje “gehoorzamen” zit het woordje “horen” opgesloten. Volgens het woordenboek betekent “gehoorzamen” dan ook “*het bevel horen en daarna opvolgen*”.

Gehoorzamen heeft daarom rechtstreeks met geloven te maken, want geloven komt door het **horen** van het Woord van God.

Rom. 10:17 – “*Zo is dan het geloof uit het gehoor, en het gehoor door het Woord Gods,*”

Laten we terugkeren naar hetgeen Paulus schreef over Abraham's geloof.

Uit Hebr. 11:9-10,13-16 verstaan we dat Abraham altijd een vreemdeling is gebleven in het land Kanaän, waar God hem naar toe had geleid.

“Door het geloof is hij een inwoner geweest in het land der belofte, als in een vreemd land, en heeft in tabernakelen gewoond met Izaak en Jakob, die medeërfgenenamen waren derzelfde belofte. Want hij verwachtte de stad, die fundamenten heeft, welke Kunstenaar en Bouwmeester God is. Deze allen zijn in het geloof gestorven, de beloften niet verkregen hebbende, maar hebben dezelve van verre gezien, en geloofd, en omhelsd, en hebben beleden, dat zij gasten en vreemdelingen op de aarde waren. Want die zulke dingen zeggen, betonen klaarlijk, dat zij een vaderland zoeken. En indien zij aan dat vaderland gedacht hadden, van hetwelk zij uitgegaan waren, zij zouden tijd gehad hebben, om weder te keren; Maar nu zijn zij begerig naar een beter, dat is, naar het hemelse. Daarom schaamt Zich God hunner niet, om hun God genaamd te worden; want Hij had hun een stad bereid.”

Altijd bleef Abraham blikken op zijn onzichtbare, hemelse vaderland. Laat dit ook voor ons een les zijn, broeders en zusters. Wij zijn na onze bekering, net zoals Abraham, slechts gasten of pelgrims of vreemdelingen op aarde. Wij behoren ons niet echt thuis te voelen hier op aarde temidden van al die ongelovigen, die God verwerpen en onbeschaamd hun vlees en de zonden dienen. Onze drijfveer moet steeds dat hemelse vaderland zijn, waar Jezus een geweldige, nieuwe woning voor ons aan het bouwen is (Joh. 14:2-3). Daar in dat hemelse land is onze eindbestemming, dáár horen wij thuis, dáár is onze hemelse Vader, dáár troont onze geliefde Heiland, dáár vinden wij al onze geliefden die ons zijn voorgegaan op weg naar de hemel.

Broeders en zusters, waardoor kunnen wij ons pelgrimsleven hier op aarde temidden van een zondige, boze wereld volhouden zonder te bezwijken? Wederom door het geloof! Want dóór zijn geduldige, volhardende geloof was Abraham een inwoner in dat vreemde land Kanaän. Maar zijn hart was in dat hemelse land, in die hemelse stad, in het Nieuwe Jeruzalem, de Bruid van Christus.

Broeders en zusters, heeft u met mij ook dat verlangen om óók net zoals Abraham en zijn vrouw Sara zulk een vruchtbaar geloofsleven te leiden?

U weet natuurlijk allemaal, dat God eens aan Abraham en Sara een zoon had beloofd, maar dat zij nog héél lang op de vervulling van die belofte moesten wachten (Gen. 15:4-6; 17:3-8,15-19; 18:10-14; 21:1-3). Beiden waren door hun hoge ouderdom reeds totaal onvruchtbaar geworden. Dat zij beiden nog een kind zouden voortbrengen zou toch juist geheel onnatuurlijk zijn? En is het niet net zó onnatuurlijk, dat wij als eens diep verloren zondaren goede geestelijke vruchten voortbrengen? Dat is toch net zo onmogelijk? Maar toch maakte God het onmogelijke mogelijk bij Abraham en Sara. En evenzo zal Hij het onmogelijke in onze levens mogelijk maken. Maar, uitsluitend door het geloof!

Hebr. 11:11-12 – “*Door het geloof heeft ook Sara zelve kracht ontvangen, om zaad te geven, en boven den tijd haars ouderdoms heeft zij gebaar; overmits zij Hem getrouw heeft geacht, Die het beloofd had. Daarom zijn ook van een, en dat een verstorvene, zovelen in menigte geboren, als de sterren des hemels, en als het zand, dat aan den oever der zee is, hetwelk ontallijk is.*”

Door het geloof ontving Sara (en Abraham) kracht om vrucht voort te brengen. Omdat zij (en Abraham) op Gods belofte blikte en Hem getrouw achtte.

Abraham en Sara blikten niet op de natuurlijke onmogelijkheid, dat zij nog ooit een vrucht zouden kunnen voortbrengen. Neen, zij blikten op Gods belofte en geloofden in Hem. Net zoals Abraham en Sara zullen wij vruchten mogen voortbrengen. Maar slechts alléén als wij niét op de natuurlijke onmogelijkheid blikken, dat wij ooit goede vruchten zullen kunnen voortbrengen, maar op God. Het zal slechts door ons geloof in God zijn, dat wij goede, geestelijke vruchten zullen voortbrengen. En zeker niet door onze eigen werken. Neen, God Zelf geeft de groei en de vrucht in ons leven (1 Cor. 3:6-7).

Wij moeten op God vertrouwen, dat Hij de geestelijke vruchten in ons leven tot ontwikkeling zal brengen. Natuurlijk zullen die vruchten ons niet zomaar komen aanwaaien. Natuurlijk zullen we ervoor moeten werken. Natuurlijk zullen we actief in ons dienen van Jezus moeten zijn. Maar wij moeten niet denken dat wij zelf dóór ons dienen en werken, of door onze capaciteiten, die vruchten voortbrengen. Neen, goede, geestelijke vruchten zijn uitsluitend het werk van God. Hij brengt ze voort. En als wij Hem dienen en geloven in die vruchten, dan zal Hij ze in ons leven tot wasdom brengen. Want reeds lang voordat wij Hem gingen dienen, had Hij zelfs die vruchtbare werken reeds specifiek voor ons klaargelegd. Efez. 2:10 – *“Want wij zijn Zijn maaksel, geschapen in Christus Jezus tot goede werken, welke God voorbereid heeft, opdat wij in dezelve zouden wandelen.”*

Het enige dat wij moeten doen, is in het geloof in die werken te wandelen. Dus, instappen!

Broeders en zusters, er rest ons nog één laatste, en zeker niet het onbelangrijkste, punt in Abraham's geweldige geloofsleven. Hebr. 11:17 – *“Door het geloof heeft Abraham, als hij verzocht werd, Izak geofferd, en hij, die de beloften ontvangen had, heeft zijn eniggeborene geofferd,”*

Abraham offerde zijn geliefde zoon Izak op aan God. Álle beloften die God aan Hem had gedaan, waren in feite afhankelijk van het leven van Izak. Izak was de zoon der belofte, want uit Izak zou dat geweldig grote volk moeten voortkomen, dat God aan Abraham had beloofd. Izak was de eerste en de belangrijkste van de menigte van beloofde nakomelingen. Maar tóch gaf Abraham zijn geliefde zoon prijs, toen God hem dit vroeg (Gen. 22:1-18). Zonder te mopperen, zonder te twifelen aan Gods gedane beloften, zonder het verliezen van zijn geloof. Abraham legde zich geheel in Gods hand en bleef op Gods onzichtbare beloften vertrouwen. Zijn machtige God zou immers Izak ook weer uit de dood kunnen opwekken? Joh. 12:24 – *“Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Indien het tarwegraan in de aarde niet valt, en sterft, zo blijft hetzelfde alleen; maar indien het sterft, zo brengt het veel vrucht voort.”*

Broeders en zusters, zouden we niet mogen zeggen, dat deze tekst Abraham's persoonlijke lijfspreuk was?

Welk een uiterste geloofsbeproeving moesten Abraham (en Sara) dus ondergaan. Maar God achtte het nodig. Immers, mensen zijn zo snel geneigd om op zichzelf te blikken als ze goede vruchten voortbrengen. Dan worden ze trots en denken dat zij het toch maar mooi gefikst hebben. Dan vergeten ze volkomen, dat het geheel Gods werk was geweest.

Daarom zei God tegen Abraham: *“Offer Mij Izak, degene op wie al Mijn beloften zijn gelegd”.*

Ziet u, mijn broeders en zusters, dat het dus alles uiteindelijk om God gaat? Dat het er om gaat of wij Hem werkelijk liefhebben en alles voor Hem over hebben? Dat God wel wenst dat wij goede vruchten voortbrengen, maar dat het in de kern gaat om het liefhebben van Hem?

Mark. 12:29-30 – *“En Jezus antwoordde hem: Het eerste van al de geboden is: Hoor, Israël! de Heere, onze God, is een enig Heere. En gij zult den Heere, uw God, liefhebben uit geheel uw hart, en uit geheel uw ziel, en uit geheel uw verstand, en uit geheel uw kracht. Dit is het eerste gebod.”*

Omdat wij dit niet van nature kunnen, zullen wij aan God moeten leren offeren. Wij bewijzen hiermee, dat wij Hem werkelijk liefhebben en dat ons geloofsleven echt is. Dat ons vertrouwen in Hem geen leugen is.

God Zelf gaf ons hierin het geweldige voorbeeld. Joh. 3:16 – *“Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeborene Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.”*

God offerde uit liefde voor ons Zijn Zoon Jezus. Jezus offerde uit liefde voor ons Zijn leven aan het kruis. Van ons wordt hetzelfde gevraagd, namelijk dat wij uit liefde en dankbaarheid voor Jezus en God de Vader onszelf geheel en al offeren. Pas dan neemt God de voor-naamste plaats in onze levens in en staat Hij volkomen centraal.

Natuurlijk zullen wij dat niet meteen kunnen. Abraham kon dat ook niet meteen. Pas na een lange, ogenschijnlijk onvruchtbare, geloofswandel en pas nadat zijn eerste vrucht Izak al reeds was opgegroeid. Toen pas vroeg God aan hem om dit grote offer te brengen. Broeders en zusters, we zien dus dat ons geloof in en vertrouwen op God en Zijn onzichtbare beloften uiteindelijk moeten leiden tot een volkomen offerande van onszelf aan Hem. Niet meteen aan het begin van ons volgen van Jezus, niet weldra, maar nádat wij geestelijk volwassen zijn geworden, zullen wij op een gegeven moment onszelf gehéél aan God moeten geven.

Laten we tot besluit van het bestuderen van Abraham's geloof eens lezen wat de Engel des Heeren tegen hem zei. Gen. 22:10-18 – *“En Abraham strekte zijn hand uit, en nam het mes om zijn zoon te slachten. Maar de Engel des HEEREN riep tot hem van den hemel, en zeide: Abraham, Abraham! En hij zeide: Zie, hier ben ik! Toen zeide Hij: Streck uw hand niet uit aan den jongen, en doe hem niets! want nu weet Ik, dat gij God vrezende zijt, en uw zoon, uw enige, van Mij niet hebt onthouden. Toen hief Abraham zijn ogen op, en zag om, en ziet, achter was een ram in de verwarde struiken vast met zijn hoornen; en Abraham ging, en nam dien ram, en offerde hem ten brandoffer in zijns zoons plaats. En Abraham noemde den naam van die plaats: De HEERE zal het voorzien! Waarom heden ten dage gezegd wordt: Op den berg des HEEREN zal het voorzien worden! Toen riep de Engel des HEEREN tot Abraham ten tweeden male van den hemel; En zeide: Ik zweer bij Mijzelven, spreekt de HEERE; daarom dat gij deze zaak gedaan hebt, en uw zoon, uw enige, niet onthouden hebt; Voorzeker zal Ik u grotelijks zegenen, en uw zaad zeer vermenigvuldigen, als de sterren des hemels, en als het zand, dat aan den oever der zee is; en uw zaad zal de poort zijner vijanden erfelijk bezitten. En in uw zaad zullen gezegend worden alle volken der aarde, naardien gij Mijn stem gehoorzaam geweest zijt.”*

De Engel des HEEREN is in het Oude Testament in feite Jezus Christus, het levende Woord. Hij riep van de hemel tot Abraham om de jongen niet te doden, want Hij zou Zichzelf als een brandoffer op het altaar geven voor onze zonden. Hij had de gehoorzaamheid en de oprechtheid van Abrahams' geloof en liefde gezien en Hij zou hem geweldig zegenen.

Broeders en zusters, ziet u ook uit naar die geweldige zegeningen van God? Ze zullen ons deel worden als wij geloven en in gehoorzaamheid Jezus volgen ten koste van alles.

Eindbeschouwing

Geliefde broeders en zusters, misschien is het goed om nog kort een conclusie te trekken.

Abel leert ons, dat we na onze bekering een zodanig geloof moeten hebben, dat God in ons hart getuigt dat wij nu gerechtvaardigd zijn. De dood van het Offerlam Jezus Christus en van onszelf, doordat we ons met Hem vereenzelvigen, is het begin van onze geloofswandel en de ingang tot het eeuwige leven.

Henoch leert ons, dat we zodanig met God moeten wandelen en Hem toegewijd zijn, dat Hij ons ingewijden maakt en dat Hij in ons getuigt dat wij Hem behagen. Zulk een geloofswandel met God in heiligmaking leidt uiteindelijk tot onze overwinning en triomf over de dood.

In Noach's leven zagen we volkomen rust en vrede in het hart. Ondanks de verwachting van Gods spoedige oordeel van de wereld vertrouwde hij geheel op Gods bescherming.

Abraham's leven werd getypeerd door onwankelbaar geloof en volkomen gehoorzaamheid, waardoor hij geestelijk buitengewoon vruchtbaar werd, namelijk *“vader van menigten”*.

Zowel Abel, Henoch, Noach als Abraham ontvingen door hun geloof Gods getuigenis, dat zij rechtvaardig waren. Allen waren bezig met de onzichtbare, geestelijke dingen. Allen zagen zij uit naar hun eeuwig huis in de hemel in het Nieuwe Jeruzalem.

Hebr. 11:13-16 – *“Deze allen zijn in het geloof gestorven, de beloften niet verkregen hebbende, maar hebben dezelve van verre gezien, en geloofd, en omhelsd, en hebben beleden, dat zij gasten en vreemdelingen op de aarde waren. Want die zulke dingen zeggen, betonen klaarlijk, dat zij een vaderland zoeken. En indien zij aan dat vaderland gedacht hadden, van hetwelk zij uitgegaan waren, zij zouden tijd gehad hebben, om weder te keren; Maar nu zijn zij begerig naar een beter, dat is, naar het hemelse. Daarom schaamt Zich God hunner niet, om hun God genaamd te worden; want Hij had hun een stad bereid.”*

Wat een geweldige getuigen zijn deze vier geloofshelden toch voor ons! Hoewel zij zelfs nog niet eens onder het Oude Verbond van de Wet leefden en zeker Jezus nog niet kenden, en hoewel de grootste geestelijke strijd in de geschiedenis nog niet was gestreden middels het volbrachte Verlossingswerk van Jezus, stonden zij tóch rotsvast in hun geloof en in hun vertrouwen op God.

Wat leert dit ons? Het leert ons dat te leven in hetzelfde geloof ook voor ons mogelijk is. Want wij hebben immers uit genade Jezus ontvangen, Die alles reeds heeft volbracht. Hij heeft met succes de geloofsweg afgelegd en heeft volkomen overwonnen. Hij is de Voleinder van het geloof en ons grote Voorbeeld. En Hij heeft ons zelfs een geweldige Helper en Trooster gegeven, namelijk de Heilige Geest.

Hebr. 12:1-2 – *“Daarom dan ook, alzo wij zo groot een wolk der getuigen rondom ons hebben liggende, laat ons afleggen allen last, en de zonde, die ons lichtelijk omringt, en laat ons met lijdzaamheid lopen de loopbaan, die ons voorgesteld is; Ziende op den oversten Leidsman en Voleinder des geloofs, Jezus, Dewelke, voor de vreugde, die Hem voorgesteld was, het kruis heeft verdragen, en schande veracht, en is gezeten aan de rechter hand des troons van God.”*

Broeders en zusters, strijdt de goede strijd des geloofs. Uitsluitend door het geloof zullen wij worden gerechtvaardigd en zullen wij God kunnen behagen. Laten we niet op ons eigen geloof blikken, of dat nu een klein, groot, zwak of sterk geloof is. Blik uitsluitend op Jezus.

Zie op Jezus en geloof! Geloof dat Hij ons in alle goede werken zal volmaken. Geloof dat Hij dit doet opdat wij Zijn wil kunnen doen, waardoor wij Hem welbehagelijk zijn.

Hebr. 13:21 – *“Die volmake u in alle goed werk, opdat gij Zijn wil moogt doen; werkende in u, hetgeen voor Hem welbehagelijk is, door Jezus Christus; Denwelken zij de heerlijkheid in alle eeuwigheid. Amen.”*

Geloof dat Jezus u voor eeuwig in de hemel zal brengen en dat Hij daarvoor álles zal doen. Zie op Hem, onze Leidsman en Voleinder des geloofs, en geloof dat Hij net als bij Abel, Noach, Henoch en Abraham ook ons geloof zal voleindigen, d.w.z. zal volmaken.

Het woord “Voleinder” in Hebr. 12:2 komt van het Griekse werkwoord “telei’o-o” en betekent “volmaakt maken, volledig maken”.

Blik toch op Jezus, Hij zal het doen en Hij kan het doen, want Hij volbracht als de Eersteling de geloofsweg. Hij zal ons behouden doen aankomen in ons hemelse land, het Nieuwe Jeruzalem.

Moge onze Heiland u en mij rijkelijk zegenen met een onwankelbaar geloof. Amen.